

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.114 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHHAOUI, die loco advocaat C. MARCHAND verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Braziliaanse nationaliteit, verklaart op 3 november 2007 het land te zijn binnengekomen.

Op 21 december 2007 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 mei 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk en neemt hij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel wordt aan verzoeker op 2 september 2008 ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Artikel 7, eerste lid, 2°: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maandenbetrokkene verblijft reeds sedert 23/06/2006 in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot aflevering van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit), van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: EVRM), van artikel 13 van de Grondwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarenboven meent verzoeker dat verwerende partij zich schuldig heeft gemaakt aan bevoegdheidsoverschrijding. Verzoeker is immers van oordeel dat de bestreden beslissing werd genomen en getekend door T. H., hoofdinspecteur van de politie. Deze laatste heeft niet de bevoegdheid van een beambte van de Dienst Vreemdelingenzaken zodat de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegde persoon. Daarenboven houdt verzoeker voor dat door de bestreden beslissing verwerende partij zijn recht, om zich als slachtoffer van een strafrechtelijk feit voor de correctionele rechtbank te verdedigen, beperkt waardoor verzoeker zijn rechten niet naar behoren kan verdedigen.

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing werd genomen door inspecteur T. H., hoofdinspecteur door de politie en dat gelet op artikel 1, §1,2° van het delegatiebesluit hij een gemachtigde is van de minister die de bestreden beslissing mocht nemen. Verwerende partij stelt in haar nota dat de bestreden beslissing niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM valt en dat de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde dateren van na de bestreden beslissing zodat verwerende partij er bij het nemen van de beslissing geen rekening mee kon houden. Tenslotte meent verwerende partij dat er in het verzoekschrift niet nader wordt ingegaan op de overige beweerdelijk geschonden rechtsregels zodat het middel wat deze onderdelen betreft onontvankelijk is.

3.1.3.1. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de persoon die de bestreden beslissing nam, hiervoor niet bevoegd was. Hij stelt dat artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten toekent aan de “Minister of zijn gemachtigde” en dat overeenkomstig artikel 1, §2 van het delegatiebesluit de gemachtigde van de Minister, de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben en waaraan de weddeschaal CA2 is verbonden. Verzoeker voert aan dat hoofdinspecteur T. H. niet de graad van bestuursassistent heeft waaraan de weddeschaal CA2 is verbonden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing tot bevel om grondgebied te verlaten werd genomen door attaché O. R. op 19 mei 2008. Dit bevel werd door hoofdinspecteur T. H. aan verzoeker ter kennis gebracht.

Artikel 1 van het delegatiebesluit dat gewijzigd werd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2 van dit besluit luidt als volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° tot 11°, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister, de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken die op zijn minst de graad van bestuursassistent hebben, waaraan de weddeschaal CA2 is verbonden.”

Aangezien O.R. ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken en als attaché een rang heeft die hoger is dan die van bestuursassistent, is de bestreden beslissing genomen door een ter zake bevoegd ambtenaar.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat door de bestreden beslissing verwerende partij verzoekers recht, om zich als slachtoffer van een strafrechtelijk feit voor de correctionele rechtbank te verdedigen, beperkt wordt waardoor verzoeker zijn rechten niet naar behoren kan verdedigen. Hierdoor schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker artikel 6 van het EVRM en artikel 13 van de Grondwet.

Wat de verwijzing naar artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassings sfeer van artikel 6 van het EVRM vallen, omdat desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Artikel 13 van de Grondwet bepaalt het volgende:

“Niemand kan tegen zijn wil worden afgetrokken van de rechter die de wet hem toekent.”

Verzoeker, die beweert het slachtoffer te zijn van een strafrechtelijke inbreuk en hiervoor op 14 augustus 2008 een klacht bij het parket van de procureur des konings neerlegde, brengt bij zijn verzoekschrift een kopie van deze klacht en een kopie van het schrijven bij van de procureur des konings d.d. 17.09.2008 die de ontvangst van deze klacht bevestigt. De Raad merkt op dat deze stukken dateren van na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon hiermee onmogelijk rekening houden toen zij de beslissing nam. Het komt evenmin aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid, hetgeen verzoeker lijkt te vragen. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat de gemachtigde van de minister op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.1.3.3. Tenslotte laat verzoeker in zijn verzoekschrift na te vermelden op welke wijze de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing werden geschonden. Nochtans moet luidens artikel 39/69, §1, lid 2, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Een schending van de door verzoeker ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Vermits de Raad oordeelt dat verzoeker geen middel heeft aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.